

Sygn. akt V Ua 9/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Romuald Kompanowski (spr.)
Sędziowie:	SSO Anna Miniecka SSO Piotr Leń
Protokolant:	st. sekr. sądowy Rozalia Kłos

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2014r. w Kaliszu

apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 grudnia 2013 r. sygn. akt IV U 268/13

w sprawie z wniosku **G. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o świadczenie rehabilitacyjne

Zmienia zaskarżony wyrok i odwołanie oddala.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 czerwca 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił G. B. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres 01.06. – 30.06.2013 r.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, uwzględniając odwołanie wniesione przez G. B., zmienił powyższą decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego za okres 01.06 – 30.06.2013 r. Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Odwołujący G. B. jest właścicielem zakładu kamieniarskiego. Jego zakład znajduje się na posesji należącej do odwołującego. Na tej posesji znajduje się również dom mieszkalny odwołującego. W dniu kontroli tj. w dniu 11 czerwca 2013 r. kontrolujący prawidłowość wykorzystania orzeczenia o czasowej niezdolności do pracy inspektor ZUS po wejściu na teren posesji, spytał się napotkanej osoby o odwołującego a ta wskazała inspektorowi pomieszczenia warsztatowe. Po wejściu do warsztatu, inspektor zobaczył odwołującego stojącego z instrukcją obsługi maszyny.

Odwołujący tłumaczył instrukcję pracownikom, nie znającym języka angielskiego. Odwołujący nie był ubrany w strój roboczy.

W oparciu o powyższe okoliczności, sąd I instancji uznał, iż odwołujący w badanym dniu nie wykonywał pracy zarobkowej i tym samym brak jest podstaw pozbawienia go prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Odwołujący nie był bowiem ubrany w odzież roboczą stosowaną przy pracach brudnych – a taką jest praca w zakładzie kamieniarskim. To, że inny pracownik skierował inspektora do właściciela zakładu nie mogło oznaczać wykonywania przez odwołującego pracy, albowiem inspektor pytał o osobę a nie wskazał elementu w postaci zamiaru zlecenia wykonania usługi. Również tłumaczenie pracownikom instrukcji maszyny nie mogło prowadzić do pozbawienia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego albowiem była to czynność incydentalna a te nie uzasadniają pozbawienia prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W tych warunkach, sąd I instancji, mając na uwadze treść przepisu art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Apelację od powyższego wyroku złożył organ rentowy wnosząc o zmianę wyroku i oddalenie odwołania. Podstaw do wniesienia apelacji skarżący upatrywał w naruszeniu prawa materialnego – art. 17 ust. 1 i 3 w związku z art. 22 i art. 61 ust. 1 i 3 oraz art. 68 i 69 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest zasadna albowiem w trakcie wyrokowania sąd I instancji naruszył wskazany w apelacji przepis art. 17 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa stosowany w sprawach o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w oparciu o przepis art. 22 ustawy. Przede wszystkim sąd II instancji podziela ustalenia sądu I instancji i czyni je własnymi. Sąd I instancji z prawidłowo poczynionych ustaleń wyciągnął jednak wadliwe wnioski. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art.17 ust.1 cytowanej wyżej ustawy, ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do świadczenia chorobowego (zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego) za cały okres tego zwolnienia. Z treści tego przepisu wynika, iż wykonywanie przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą w trakcie pozostawania na zwolnieniu lekarskim czynności związanych z tą działalnością, stanowi wykorzystywanie przez nią zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z jego celem i jako takie powoduje utratę prawa do zasiłku chorobowego (por. wyrok SN z dnia 3 grudnia 1999 r., II UKN 236/99, OSNAPiUS 2001 nr 7, poz. 237). W tym sensie pod pojęciem pracy zarobkowej należy rozumieć wszelką aktywność ludzką, która zmierza do uzyskania zarobku, nawet gdyby miała ona polegać na czynnościach nieobciążających przedsiębiorcę w istotny sposób. Taka interpretacja omawianej regulacji wypływa z konieczności ścisłego stosowania przepisów prawa ubezpieczeń społecznych, w którym przeważa - z uwagi na bezwzględnie obowiązujący charakter norm prawnych - formalistyczne ujęcie uprawnień ubezpieczonych. W odniesieniu do osób prowadzących działalność gospodarczą przez wykonywanie pracy zarobkowej rozumie się nie tylko wykonywanie konkretnej pracy, ale również wszelkie czynności związane z prowadzeniem działalności - w czym mieści się także nadzór nad wykonywaniem konkretnych czynności przez zatrudnionych przy tej działalności pracowników.

W analizowanym przypadku, wykonywanie „pracy zarobkowej”, w rozumieniu cytowanego przepisu jako przesłanka utraty prawa do zasiłku chorobowego jest tożsame z formalno-prawnym organizowaniem działalności gospodarczej albowiem osoba ją prowadząca występowała równocześnie jako pracodawca i podejmowane przez nią czynności poprzedzające moment kontroli odnosić należało nie tylko do elementów związanych ze świadczeniem usług ale także do tej sfery związanej z pracami przygotowującymi produkcję. Z tych przyczyn podejmowane przez odwołującego czynności nie należały do czynności incydentalnych tak jak ujmuje to sąd I instancji. Odwołujący bowiem do warsztatu nie wszedł na chwilę skoro pracownica biura na pytanie o odwołującego wskazała na warsztat. Zatem odwołujący

przebywał tam już od jakiegoś czasu. Analizowanie trybów pracy jednej z maszyn zainstalowanych w warsztacie przy pomocy instrukcji oznacza jedną z czynności związanych z organizowaniem działalności gospodarczej. To właściciel zakładu usługowego w pierwszej kolejności poznaje tajniki pracy używanego do wykonywania usług sprzętu, po to by następnie informacje, w drodze instruktażu stanowiskowego, przedstawić zatrudnionym pracownikom. Sam odwołujący przyznaje w swoich zeznaniach, iż czynności te wykonywał, albowiem „poproszono go, gdyż pracownicy nie znają angielskiego”. Przy takim podłożu przyczyn obecności odwołującego w warsztacie w trakcie kontroli jak i w czasie bezpośrednio poprzedzającym tę kontrolę oczywistym staje się, iż podejmowane przez odwołującego czynności wynikały z potrzeb związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Odwołujący bowiem w trakcie zwolnienia lekarskiego zajmował się tą działalnością nie w sensie osoby obsługującej pracę maszyn, czy też osoby bezpośrednio nadzorującej pracowników, o czym świadczy brak stroju roboczego typowego przy pracach kamieniarskich. Wykonywanie czynności polegających na zapoznawaniu się z procesem technologicznym zainstalowanego w warsztacie sprzętu w celu następnie przekazania uzyskanej wiedzy podległym pracownikom oznacza również prowadzenie działalności gospodarczej tylko nie w sferze bezpośredniego świadczenia usług.

Z tych przyczyn, wykonanie wykazywanych tak w trakcie kontroli jak i potem przyznanych przez odwołującego czynności należało zakwalifikować jako wykonywanie dotychczasowej pracy w ramach prowadzenia działalności gospodarczej. W tych warunkach powoływane przez organ rentowy czynności wypełniły dyspozycję cytowanego wyżej przepisu. Zatem świadczenie rehabilitacyjne nie powinno zostać wypłacone.

Mając na uwadze powyższe okoliczności apelacja jako zasadna prowadziła do zmiany wyroku i oddalenie odwołania.